

LA TUIES

---Per Déu, Ramoneta, ves amb compte amb aquest bibelot. Si me'l trenquessis, uniria un gran disgust.

---No sé per què! Tant mateix un dia o altre li han de trencar!

DIARIO SEMANA', FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta está de regreso pues se la dieron con queso

N. de la R. — Esto lo ha escrito Rufasta porque nos enteramos de que no se había movido de Barcelona, y, claro, ahora tenía que despistar. Nosotros no nos dejamos enredar por nadie, que conste.

Ya he vuelto de Calditas. A mí, la buena verdad, me empezaba ya a poner en cinta — ¿eh, que hablo fino? — tanta distinción, tanto mandanguero aristocrático. Además ¿qué buen barcelonés no enyora el Llano del Hueso, las niñas de casa de la mamá, la prósopepeya de Ribé y los sombrerazos de Luengo padre? Nada, nada, hice yo. Aprovechando que venía aquí un recadero, que se dice Don Lino de López-Martínez y la Higuera de Cuello de Dama y es un hombre muy bien, que sus antecesores estuvieron en las cruzadas, dije: A Barcelona falta gente, que aquí no hay nada a pelar. Y, en compañía de un hombre tan distinguido, pero que tiene que hacer de ordinario por lo mal que van las cosas, me vine hacia aquí a ver si ya se puede transitar por la Plaza de Cataluña, si es cierto que Cambó me va a dar pase de tranvías y si "La Tribuna" vuelve a salir por quinta vez. De todo esto, como es natural, no me he enterado, porque para eso tenéis el *Ciero* que dá un gavadal de papel por diez céntimos. A propósito: ¿sabéis en que se parecen una viuda y una col? ¿No? Pues en que las dos tienen el troncho debajo de tierra.

¿A qué tampoco sabéis cuando se mueren los peces? Pues es muy sencillo: cuando se les acaban las agallas. ¿Y en qué se parece un limpiabotas a un torero? En que dá los cambios de rodillas. (Suponiendo que al

limpiabotas le pagues en plata, naturalmente).

Ahora estoy trabajando en colaboración con dos autores dramáticos que se dicen los hermanos Colgantes. Hacemos un drama al que no sabemos si ponerle "Dos de redondos y uno de inglés" o "Los huevos pasados por agua". Si acaso, haremos un plebiscito. ¿Sabéis cual es el colmo de un fabricante de aeroplanos? No pagar a nadie y levantarse con la bomba.

Si eso del teatro me sale bien, ya vereis si haremos forrolla. Saldré retratado en "El Día Gráfico" y Marius me hará un eco como aquel que hay en Vallvidrera que le dices: "Buenas tardes" y contesta "¿Cómo está usted?". La Directiva del Ateneo me hará un homenaje y yo me miraré a Pujols por encima del hombro. Dad recaditos a Cristóbal de Doménech y decidme cuando salen aquellos libros suyos tan cachondos.

¿Ya sabéis cual es la fruta más triste? El melón. Sí, hombres. Habéis visto nunca nada más triste que un melón... drama? ¿Y cual es el astro más rico? Esto, nos lo tendría que aclarar comas y Solá, porque yo no estoy seguro. Sólo se que Saturno tiene un anillo y que la Luna tiene cuartos. ¿La comida más empipadora? Las sardinas en conserva. Cada vez que te las sirven te dan la lata.

Si os vaga, mandadme la nota oficiosa del Ayuntamiento sobre la mandanga del tren subterráneo de la calle de Balma, que me la leeré a estonitas. Decirme si es verdad que vuelve a salir "La Palabra" y que Marsillach se rejuvenece. Recaditos a la Lola Montiel, a García Anné, el del chaleco blanco, y a la Blanca, la trotadora de la Rambla, que

era rubia y ahora se ha vuelto morena. Apa.

RUFASTA

Suscriptor de "La Región"

POESIA EN VERSO

Para que vean nuestros lectores que a simples y a poca sueltas aun hay quien nos gana, reproducimos una poesía del Profeta Elías, que hemos encontrado en un diario aventurero que compramos el domingo pasado en los toros para ponerlo debajo del panerito:

TRAS EL GLAUÇO

Tras el glauco
oleaje
(el encaje
de tu traje
de cristal)
de tu seno
nacarado
agitado
esmaltado
de coral,
surge el fruto
que delata
la piel plata
o escarlata
y al furor
de la aurora
deslumbrante
asfixiante
anhelante
pescador
entre redes
calculando
y cantando
realizando
su ideal
reto lanza
el encaje
del ropaje
de tu traje
de cristal.

Al que nos explique de dónde ha salido este pescador que nos encontramos dentro del poemito en cuestión, y qué quiere decir "la piel plata o escarlata" que delata no sabemos qué fruto, pero que nos parece que es un fruto prohibido, le regalaremos un cabeza y cola de las "Catalanas" del Pueblo Nuevo y una gomita usada de "La Mundial".

NARRACIONES INVEROSIMILES

LA TRAGEDIA DEL GRAMOFÓN

Aquel gramofón burgués instalado en el interior de una galería cubierta, había vivido siempre feliz y contento de divertir a sus dueños, que habían sido fabricantes de pasta para sopa y ahora tenían una torre en las afueras de la ciudad. El gramofón arrastraba una existencia reposada y apacible, sin que turbara su tranquilidad el más pequeño incidente. Flirteaba además, con la pianola de la casa, una hermosa pianola rubia, jovencita, de voz clara y armoniosa, matizada de agradables inflexiones. Como no había en la casa loro, ni canario, el buen gramofón, que tenía una voz de bajo, podía estar seguro de la fidelidad de su amada. No había temor de ningún coqueteo.

Pero un día el gramofón cayó enfermo y perdió la voz. El dueño le puso tinctura de yodo en el diafragma y lo retiró de la galería a un cuarto interior, temiendo que se tratara de un enfriamiento. Y como el pobre gramofón enfermo se encontró así separado de su amada pianola, empeoró, hasta que un día lo encontraron muerto, con la bocina caída sobre la caja, como la cabeza de un pájaro que acaba de expirar.

Hasta pasado mucho tiempo, el dueño no se enteró de la causa de la muerte del gramofón. Hacía días que la señora había comprado un aparato de radio con alta voz, y el difunto, presa de los celos, creyendo que su nuevo rival iba a robarle el corazón de su pianola, se había vuelto tuberculoso, como *La Dama de las Camelias*.

Ramón López de la Pelma.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4056 A.

SURT ELS DIJÒS

Supraa lov od on sarrax al óreq le Jim A—

L'EXPLORADOR

Era un contractista d'obres que durant la guerra havia guanyat molts diners i que, amb el desig de divertir-se més que no pas de fer negoci, va llogar un music-hall molt popular de Barcelona en el que, degut a la crisi, als pocs quarts que avui té la gent i a l'estiu, hi porta perduda una respectable suma de mils pessetes.

Anem a dir que l'home, si el negoci del concert li costa quarts, procura divertir-se tan com pot. Males llengües, que mai n'hi manquen per aquests llocs, afirmen, en efecte, que cap noia és contractada, si primer no s'ha deixat fer l'amor per l'empresari.

Si aquesta exigència es concretés a l'amor tal com l'entendem els que no estem més que per les vies legals, com deia un jutge amic nostre, la cosa no tindria res de particular, perquè el fet no és nou, ni molt menys. Però el nostre contractista s'ha aficionat a practicar l'amor per aquell procediment de què tants cops parla Don Jaume el Conqueridor en la famosa obra del mateix nom, quan explica el què li va passar amb el Rei moro de Mallorca.

Per això, a l'empresari en qüestió, la gent de nit — periodistes, escriptors, autors teatrals i directors literaris de gazetilles suplicades — el designa amb un nom força graciós i ben trobat, que ha fet fortuna de seguida per foiers, bars i salons de cases bé. Li diuen "l'explorador del tercer hemisferi".

LES DELICIES DE LA RADIO

Hem de desmentir solemniament la nova que han fet correr alguns mal intencionats, segons la qual el nostre il·lustre amic — com diuen a "La Veu" — l'Eleuteri Rufasta i Plantalamor — havia sigut contractat per la "Radio Catalana" a fi de donar unes conferències humorístiques.

Segurament devia originar el rumor el fet de què en un programa de radio hi figurava l'altre dia el següent número: "A las 21, conferència pel senyor Serra i Boldú sobre "La Meravellosa llegenda de Sant Cristòfol Nano".

En Rufasta, si havés pres part en el programa, ens hauria explicat segurament la llegenda de l'altre, del gros.

PADRINETES DE GUERRA

Set soldadets ens han escrit aquesta setmana sollicitant padrineta de guerra. Com que nosaltres ja sabem que les llegidores de LA TUIES tenen un cor molt gran i molt ample, publiquem llurs noms i adresses, no dubtant que aquests aixerits nandulandistes trobaran en elles consol a les seves pènes. Són aquests: Enric Ferrer, Joan

Serrano, Joan Faine, Josep Gimeno, Ramon Cincà, Josep Segura.

Tots del Regiment d'Infanteria del Serrallo, número 69, Companyia Especialista, Ceuta.

Rafel Piquero, primera Companyia del Batalló Expedicionari de Cantàbria, número 39 R' Gaia (Tetuà).

LA BONA MERCADERIA

"La Vanguardia", el rotatiu més important i seriós de la nostra ciutat — després de LA TUIES, naturalment—, publicava l'altre dia el següent anunci:

"Se vendé un motor dos caballos, cuatro màquines Cocar y dos "Cardadors" automàtics".

Es de creure que per aquesta darrera mercaderia devien rebre moltes demandes femenines, sobre tot, si es té en compte que eren automàtics...

"MOT DE LA FIN"

Des de les nou, que han acabat de sopar, la senyora S.ny. no fa més que parlar al seu marit del capell que ha estrenat la seva amiga Susagna, de la pel·lícula que ha vist a la tarda i del darrer pas de "blues" après al "Ritz".

—Està bé, està bé... Però, ara, anem al llit, que ja és hora de preocupar-nos de les coses serioses...

L'hortolà de Sant Boi

LA RECOMANACIO UTIL

EL senyor Pepet, propietari del cine del poble de Vilamoixa, estava desesperat. Cada dilluns, acabades les tres sessions de dissabte a la nit i diumenge tarda i vespre, s'havia de gastar quatre o cinc pessetes en lleixiu i fregalls per treure de terra, al nivell de les primeres files de butaques, unes taques sobre quins

—Que t'agrada jugar amb les pilotes, maca?

—A mi, sí, però la mama no ho vol perquè diu que això de les pilotes es cosa de nois.

origens no creiem necessari haver d'insistir gaire...

—Això és intolerable! — cridava—. Això no passa en lloc més del món! Ni a Barcelona! Es que cada festa! Cada festa!...

Ell prou va encarregar a l'acomodador que procurés descobrir als culpables, però tota la vigilància del pobre home, que era sord i curt de vista, qualitats totes dues excel·lents per a desempenyar bé el seu càrreg, resultà estèril.

—Senyor Pepet — li digué un dilluns en el que les taques abundaven més que de costum—. Jo no sé com fer-ho!

—No ho sap? — digué el senyor Pepet—. Doncs, ara ho veurà!

Agafà un cartró blanc, una pluma de rodó i traçà el següent cartell, que col·locà al costat de la taquilla de les localitats:

"Es prega a les parelles de promesos que vinguin a les primeres files de butaques d'aquest cine no deixin la canalla per terra".

I afirma la història que el senyor Pepet no va veure mai més cap taca sospitosa...

F. Avall Harga

—Què mira tan il·lusionada, senyoreta?
 —Oh, res: el bastó.

LA MAMA DE BONA FE

EN Lluïset i la Tresona formen la parella d'enamorats més encarmetlada que hem conegut en tota la nostra vida. Es veuen al matí, al mig dia i al vespre, i el diumenge no es deixen des de les vuit del matí que ell va a cà la xicota, fins a quarts d'una del vespre, quan surten del cine, acompanyats, com és natural, de la sogra, o sigui, naturalment, la mare de la Tresona.

Els dies feiners, ell no se'n va a sopar fins a quarts d'onze, i creguim que no és pas que perdi el temps, puix mentre la sogra bada, sempre hi ha ocasió d'alguna abraçada, uns quants petonets i, de tan en tan, alguna aproximació al primer premi de la loteria amorosa, en forma de ficada de mà per sota la faldilla.

L'altra nit, la sogra convidà a sopar a en Lluïset, que va acceptar amb l'alegria que vostès poden suposar. Després de l'àpat, la bona senyora es posà a sorgir uns mitjons, i, com que a la galeria, on eren els promesos, per estar més frescos segons deien, hi havia poca llum, se n'anà cap al menjador, i els deixà sols.

Inútil dir que tan ella com ell, prengueren la determinació d'aprofitar fins al final aquella ocasió única que se'ls hi havia presentat, de manera que tocaren les deu, tocaren les onze, tocaren les dotze, i els promesos no donaven senyals de vida.

A tres quarts d'una, la dona es decidí a cridar-los a l'ordre.

—Nois! — els hi digué, sense enfadar-s'hi massa—. No hi ha dret! A aquestes hores encara

teniu ganes de xerrar? Mare de Déu! Tan bé com estariem al llit!

Volen creure, que els dos promesos en sentir això no varen saber-se estar d'una embranzida més forta, bo i sospirant: "Al menys, més còmodes!"

Lluca

EL BESTIAR

DARRERAMENT, certa senyora amiga nostra que es diu Rosa i explotava a Barcelona un negoci molt productiu, sentí la nostalgia del camp de Tarragona on ella havia nascut i, sapiguent que en una població bastant important d'aquelles encontrades hi havia per vendre un d'aquells establiments que són mig cerveseria mig sucursal de cà la senyora Petit, l'adquirí i se n'hi anà a viure.

Els primers dies, la dona va veure que el negoci no marxava gaire, cosa que no tenia res de particular, perquè només hi havien dues xicotes, bastant lletges i que ja passaven dels trenta. Ella, que té un temperament comercial que riquireu de seguida a una amiga seva de Barcelona encarregant-li que li busqués unes quantes noies que anessin bé i els hi enviés, amb la seguretat de què es guanyarien molt bé la vida.

La resposta de l'amiga de la senyora Rosa no es feu esperar. Tres dies després aquesta rebia una lletra en la que li deia que estés tranquila, que s'havia preocupat de l'assumpte des del primer moment que sabia molt bé lo que li convenia i que, així que tingués quelcom per en-

viar-li li avisaria, ja que li eren sobradament coneguts els gustos i les aficions del jovent de la vila.

Més donà la coincidència de què a la mateixa població hi hagués una carnissera que portava el mateix nom que ella i que esperava una remesa de bestiar. El resultat fou que pocs dies després, la propietària del establiment alegre rebé un telefonema que deia així:

“Lunes llegarà ganado”.

El telefonema no duia firma, i la senyora Rosa no dubtà ni un moment que era per ella. De manera que el dilluns ja me la teniu cap a l'estació a la recerca del famós bestiar.

La carnissera, no havent rebut el telefonema a n'ella destinat, no va anar, com és natural, a la estació. I quan el tren arribà, el marxant que portava el bestiar s'encarà amb la senyora Rosa, prenent-la per la carnissera.

—Es vostè la senyora Rosa? — li preguntà.

—Sí, senyor, per a servir-lo.

—Doncs, miri: aquí té lo que li hem pogut enviar de moment. Suposo que per aquesta setmana ja en tindrà prou.

I li feu entrega de deu vedellets, bonics com si fossin destinats a una pessebre.

—No haveu fet res amb en Lluís?

—No. És un interesat. Busca una noia en bona posició.

—Per què no t'hi posaves, tonta?

En veure allò, la senyora Rosa obrí uns ulls com unes taronges.

—Es clar que jo no feia negoci! — exclamà—. Ja m'ho havien dit que hi havia gent que això li agradava. Mare de Déu, i quins gustos més estranys ha agafat la gent del camp de Tarragona en aquests anys que jo he estat fóra!

Rustulle

L'ORDRE DELS FACTORS

LA escena en un restaurant de luxe, obert no fa gaire temps. Entra una senyora, d'aspecte més que dubtós, i demana que li serveixin un cobert. El cambrer arregla la taula, porta el vi, els encurtits, els panets, l'oli, la sal, i, després de deixar-la un quart per a què es vagi cospint les olives, la mantega, la llonganissa i les sardines de Nantes, li serveix el primer plat.

—Què és, això? — interroga la senyora que, pel que es veu, no està gaire acostumada a menjar a la fonda.

—Miri, ja ho pot veure: napets, per entrant...

La senyora no diu res, però fa una cara de pomes agres que fa molt poca gràcia al cambrer.

—Aï! Que malament anirà la propina! — pensa.

Amatent i correcte, quan ha acabat de servir-la, se la queda mirant i la interroga:

—Que no li agrada, aquest plat, senyora?

—Sí prou... Però és que el nap no em va bé, per entrant... Me l'hauria estimat més per darrera...

D. Sfavat

L'AMOR A GARROTADES

BERTA artista de cafè concert, quin nom callem perquè no volem conflictes, s'ha enamorat d'un ex organiller que, per no desmentir la seva fama de "peça", li clava cada pallissa que la deixa més tova que una figa madura, i perdonin la comparança.

Ella, d'això, n'està molt contenta, perquè diu que és senyal de què l'estima, i cada nit, quan es vesteix per sortir a escena, o sigui quan es despulla, mostra orgullosa a les seves companyes els blaus que li deixen les magarrufes del seu carinyo.

L'altra nit, la xicoteta arribà al concert feta un Sant Llätzer.

—Com! — li digué una amiga seva. Com és que t'ha pegat tan, pobrissona? Que li havies fet el salt?

—No — respongué la noia, encara satisfeta d'aquella nova mostra d'estima—. És que avui és el meu compleanys, saps?*

R. E. Tallet

L'AVENTURA D'EN TONET

EN Tonet estava d'aprenent a càl senyor Grau, propietari de una botiga de cristalleria a qui la seva imaginació fantàstica havia batejat amb el títol de «El Océano de Cristal».

Sinó perquè tenia unes mans més fràgils que el cor d'una balladora de l'«Iris», En Tonet hauria estat un model d'aprenents. Però, així que tocava un prestatge, allò era una verdadera catàstrofe. No hi havia dia que al compte de «Roturas» no hi hagués de passar algun cantí, alguna copa o algun fruiter.

— Tonet, tingues més cuidadol! — repetia el senyor Grau, que era l'home de més bona pasta que es pugui imaginar el llegidor —. Si fossis més endreçat i no fessis aquesta trencadissa, ja t'hauria pujat el sou.

Un migdia, quan el senyor Grau arribà a dinar, es trobà el menjador transformat en un escenari de tragèdia grega. La seva dona que es desmaiava — per exigència de l'interessant argument de l'obra — i la seva noia, Ja Caterineta, una criatura de quinze anys, que s'atrencava els cabells i xisclava com un bedellet jove.

— Què és això? Què passa? Què tens, filla? Que estàs malalta? — preguntà el senyor Grau.

Llavors, entre plors, crits, desesperacions, i una pila d'insults que la mare va adreçar a la filla de les seves entranyes, es posà en clar la causa determinant de tot aquell xibarrí. La Caterina estava en camí de fer avis en pocs mesos als autors dels seus dies.

— I qui és, aquest canalla? — interrogà el cristaller amb els ulls que li sortien de les òrbites.

— En... En... Tonet! — ploriquejà la criatura.

— Això s'ha d'arreglar! — va rugir el senyor Grau.

I se'n va tornar cap a la botiga, on agafà pel seu compte a En Tonet.

— Mira, Tonet — li va dir —. M'he enterat avui de tot lo que ha passat amb la Caterineta. Mereixeries que et trenqués la cara, perquè a casa hi ha hagut un disgust de mort. Però, val més arreglar-ho tot. Per altra part, vosaltres dos vos estimeu, jo no tinc cap fill, caseu-vos en nom de Déu, i jo donaré a la meua filla la meitat de la botiga en concepte de dot...

Ja ho veuen si n'era, de bona persona, el senyor Grau!

En Tonet va sofrir una tal emoció que aquell cop no es contentà amb trencar una copa ni un vas; va ésser un prestatge sencer amb dos jocs de cafè dels més cars que se'n va anar a terra amb un terrabastall de deu mil dimonis.

— Però, Tonet! — exclamà llavors el senyor Grau —. Quan tindràs més compte amb la feina? Encara et sembla que no has trencat prou coses?

R. E. TALLET

JUAN MITO

— La senyora per avui m'ha demanat una bona polla.

— Doncs a mí el senyor m'ha dit que té desig de tallarines.

QUI XERRA PAGA

Fragment del llibre proverbialdor pensat e compost e ordinat en lo segle XIII e estampat en l any MCMXXV

RELATA REFERO

ESPREMUDA la mia pensa e ab l'ajuda del garrít musageta APOL e de les seues nou companyes, ací faré esment de la facècia esdeuïnguda en lo poble de «Les Roquetes» partit judicial de Tortosa.

Dich ací: Les campanes de l'església de «Les

Roquetes" brandauen a festa; car la Rosò e lo Baldiri, aqueyl jorn, s'enhaçauen ab lo sant lhaç del matrimoni. En aital cerimònia e festa gosaren a tot esplay los nouençants e padrins e conuidats, mesclat ab l'envejeta de donzeyles e donzeyls.

E esdeuingué la nit, o sia quan, per primera volta, los nouençants enamorats, senten les delícies de l'amor, ab tota la sua magnificènça, en lo punt màxim de la uirtualitat.

Quan cofoia contemplaua, la dítxosa pareyla, lo tàlem nupcial, orlat de fines telas e richs brodats! No s'atreuien anar a joch per no deslhuir lhur vistós efecte. Emperò, a l'estona, puguí més l'amor que los llançols brodats e decidiren. Arrecerats abdos gaudiren de un cel de beyleses... e cinch voltes veyeren... les estreyles!...

Ja en dematí e a la primera claror d'aubada, la Rosó, tota innocència, dixli a lo seu marit:

—E tots los homens, en açó de l'amor ho calea a la mateixa mida?

—No, refonoyl! — Responguí, en Baldiri. — Entre eyls hi ha no poques diferències. Así tens en Tofol que em guanya a mi de bon tros.

—Voletz dir? — Exclamà la noua desposada; e ne lo seu magi entrà lo desig de saber si lo seu marit li deya la veritat. Ainsí per açó, en la casona d'en Tofol, e en lo capvespre, entrà la Rosó. E ayli, la sua... oreyla, que n'estua molçada e roja com tendra roseyla al segar del blat

e auberta com magrana badoquera, senti lo refrech del satèlit viuificador de la virtualitat, que, triomfalment, passaua la... porteyla de l'amor.

E ainsí se feu capaç, la noua desposada, de ço que desitjaua saber. E quan n'era refeta dixli a en Tofol:

—No m'ha enganyat lo meu Baldiri! Empero, jo, si que l'enganyat!

—Si, vatua; més no te doni pena, açó, donques la culpa és d'ell mateix. Quin marit parla a la sua muyler de mides? A bona veritat n'és euident lo sentenciós adagi que diu: "Qui xerra, paga".

Una graciosa riayleta de la Rosó, fou l'assentiment de lo esmentat e pidolà a en Tofol, que, ben endins de la casona restés sepultada aital facècia per "insècula seculòrum".

E aci fineix lo fragment del llibre proberviador.

Finis in cornu.

Fra Anselm Tarot

LA ROBA SERIA

LA menuda Fifi — Quimeta a la fé de baptisme—surt de compres. El seu marit, que està de viatge de negocis li ha escrit que tot va molt bé i que li envia un bitllet de mil pessetes de regal, perquè se les malgasti, i ella, que és una noia obedienta, ho vol començar a fer de seguida.

Lo primer que se li acut, és entrar a comprar roba blanca.

A la botiga on acotsuma assortir-se'n, la dependenta, que ja concix de temps el seu temperament capritxós, li comença a ensenyar models.

—No li agrada, aquesta camisa, senyora?... Es de lo més fi i elegant que s'ha vist aquesta temporada.

—Vol dir? No m'acaba de xocar...

—Ai... No ho digui pas... Miri: amb aquesta camisa, vostè pot despuar-se allà on vulgui, i tothom que la vegi li dirà que du una roba molt seria...

R. E. Tallet

—Si la senyora no mana res més...

—Què en treuria de manar-li si no em podria satisfer, senyor Albert?

SANTA INNOCENCIA

—Creu-me, nena, si algun home pel carrer et diu alguna cosa, no te'l creguis.
 —Això mateix; que facin com al cine: que t'equin però que no diguin res.

SERRADURES POETIQUES

En Pauet a sa càlida costella
 fent-se el malalt la fa patir de gana,
 dos, tres dies o més, o una setmana,
 sens donar-li "jalar" del que vol ella.

Més arriba la festa, ella s'empipa
 prenent amb son cosí la gran revenja
 i al anar el marit per dir-li: — Menja!
 —Gràcies, reiet, respon. Avui vaig tipa.

Batllori Picapinyes

EL MISTERI DE LA CAMBRA FOSCA

AIXÒ, estimats llegidors, no és cap fulletó d'aventures policiaques, com aquells que fa quinze o vint anys, assoliren tant d'èxit i van enriquir a molts editors. Es un fet recent, que mostra fins on arriba l'enginy humà, i més encara quan treballen els petits cervellets de les xicotes.

La Matilde, que s'havia quedat orfa, i sense recursos, volia guanyar diners de pressa i tenia poques ganes de consumir-se vuit hores en un taller, en una botiga o en un despatx. Ella va tenir una idea genial. S'abillà, s'empolainà i, cap a la caiguda de la tarda, se n'anà cap a donar una volta per la Rambla.

No trigà gaire temps a despertar l'atenció d'En Gustau, un corredor de filats que tenia les tardes lliures i es dedicava a la *busca y captura* de xicotes. Aquest, que va creure que allò era terreny abonat, aviat li va fer les més ardents declaracions, a les que la Matilde respongué acceptant-les i citant-lo pel vespre a casa seva. Només li va posar una condició. Com que ella es donava molta vergonya d'allò, l'entrevista seria completament a les fosques...

Inútil dir que aquella nit En Gustau fou e més feliç dels homes, que l'endemà l'escena es va repetir, i l'altre, i que la Matilde anà rebent a cada moment valiosos regals del seu amant.

---A vostès els hi semblarà estrany, però molts venen a pescar musclos a la platja. Diu que n'hi han més que a les roques.

Dos anys després, per una futilesa, En Gustau i la Matilde es van separar, restant ella en possessió d'una fortuneta. Llavors, la noia es començà a presentar a la bona societat, s'enamorà d'un xicot que l'estimava molt i es casaren amb tota la pompa.

Pobre noi! — pensaran vostès.

S'erren. L'astuta Matildeta, contràriament a lo que vostès es creuen, va arribar completament verge al tàlem nupcial. Perquè durant els tres anys en que En Gustau l'havia entretingut principescament, no era ella qui rebia les seves carícies. Era la seva minyona, noia molt aixelabrada i amiga d'aventures, que a més de proporcionar-se unes delicioses estones d'amor, cobrava de la seva gentil mestressa un plus de vint duros al mes...

TICH HETT

LA MINYONA PER TOT

ERA el primer dia que la Carlota estava a casa dels senyors Pons. Al vespre, mentre servia el sopar, ja s'havia donat compte de les intencions libidinoses del senyoret, un noi de divuit anys, primet, amb unes galtes enfonsades i uns ulls vins que denunciaven a primera vista al perfecte calavera.

En efecte, així que la xicoteta, va haver rentat els plats, i es va retirar al seu quarto per despullar-se, el noi apretà la porta que ella, descuidada o expressament, havia deixat oberta, i restà extasiat en la contemplació de la adorable nuditat de la noia, que ja s'havia quedat en "panyos menors".

—Quins matonets més macos! — exclamà el noi—. Me'ls menjaria!

—Dispensi, senyoret — respongué la Carlota—, però a mi m'han llogat com a minyona. Si a més, volen que faci de dida, ha de conseguir que el seu papà em dobli el sou...

Tit Hella

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta secció hi publicarem tots els CONTES que se'n avulin propis d'ésser contats a les velles xacrades de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barcelonins lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que viquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

PER UNA CARICIA

ES jove, molt joveneta, però als seus escassos setze anys, és ja tan formosa i encisadora, que no hi ha mascle dels catorze als seixanta cinc anys que pugui passar pel seu costat sense que un calfred de desig i de luxúria li recorri la esquena de cap a peus. El seu cos diví, vincladís com un vímec, la seva carona morena, els seus ulls grossos, els cabells dolçament ondulats i, sobre tot, aquell bé de Déu de pitrera que exhibeix, inquieta, com impacienta de escapar-se de la presó del sostén de seda, inciten a la mossegada, a l'atac a les bones costums i al desprecí absolut del què disposen les Ordenances Municipals.

Treballa en una fàbrica de teixits on un servidor porta els llibres, i, cada cop que ens trobem l'un aprop de l'altra, temo que un dia faré un disbarat i perdré el món de vista i la collocació, en aquests moments precisos en què això és lo que més em preocupa.

L'altra tarda, passava jo per un passadís llarg, fosc, estret, format per enormes estives de bales de cotó, i de draps que hi ha al soterrani del magatzem, quan me la vaig veure venir. L'ocasió era temptadora. Ningú podia veure'ns ni sentir-nos. La figura graciosa, esvelta, de la gentil criatura, seguia avençant cap a mi com si volgués desafiar-me. El cor va començar-me a batre furiosament i una onada de foc va recorre tot el meu cos. Les meves mans pecadores, no pogueren retener-se un moment més. Els meus dits plens de desig començaren a palpar mentre la meva boca petonejava àvidament la seva, sense que ella s'atrevis a protestar. Vaig anar fent...

Amb la mà dreta vaig empresonar la seva cintura i amb l'esquerra vaig intentar fer-me un moment amo i senyor de la divinitat del seu pit, menut, però plé, com una llimona...

Ella, que fins llavors no havia oposat la més petita resistència feu un moviment violent i quasi aconseguí desfer-se dels meus braços, dient, amb veu enguniada:

—No! Això no!

—Per què? — vaig interrogar tement haver ferit el seu pudor, la seva delicadesa...

—Perquè — em respongué en un to de seré egoisme que em va deixar glaçat —, si m'estripaves la brusa, aquesta nit no podria anar al Turó. És la única que tinc, saps?

Giberguens

...

COM UNA SEDA

EL casament s'havia celebrat sense el més petit incident. Després de la tradicional visita a retratar-se a cà'n Napoleón, del àpat pantagruèlic i de la fugida dels nuvis, el senyor Gustan i la senyora Magdalena, pares de la núvia, restaren sols i pogueren per fi, lliurar-se d'indiscrecions i donar lliure esplai a les seves confidències.

—Has remarcat la noia, quina cara d'engúnia feia? — preguntà la senyora Magdalena al seu marit.

—Sí... Naturalment, el cas no és per menys. Però això no té res de particular i no t'has d'entristir per això... És tot el tràfeg del mati, la preocupació de si li cau bé la roba, les bromes de mal gust dels convidats... i després, la perspectiva de lo que li deu estar passant en aquests moments...

—Això, això és lo que més em preocupa...

—Tampoc tens cap motiu. Ell és un xicot que se l'estima molt i procurarà reprimir-se per no fer-la patir, pobre criatura...

—Sí... Però tu ja sabs que a mi em resta un dubte sobre el passat de la noia... Aquell Ramon que la va deixar després de sis mesos de prome-

tatje oficial... Tanta llibertat que varem donar-los-hi... Ai, quina por tinc!

—Però de què?

—De què n'haguessin fet alguna i ara el seu marit se'n dongui compte...

—No, dona, no... Si va ésser així, ella és prou llesta per enredar-lo... Ja veuràs com tot haurà anat com una seda...

—Sí... sí... — digué llavors la senyora Magdalena—. Pot ésser sí, que haurà anat com una seda... Lo que jo no sé és si haurà anat com un fil...

Ark Heta

...

COMERCIANT ABANS QUE TOT

LADRE! Indecent! Poca vergonya! — cridava el senyor Fonoll, que acabava de trobar a en Rius, el conegut exportador de tomàtecs, en braços de la seva dona.

Aquesta s'havia desmaiada, segons la fórmula, i en Rius, impassible, escoltava al senyor Fonoll.

—Canalla! Abusar així de la meua confiança! — seguia cridant el marit ultratjat —. Aquesta sí que me la pagaràs!

—Veurà, veurà — digué llavors en Rius sense perdre la calma—. Parlem-ne... Diguim el preu i les condicions de pagament... i mirarem de fer negoci.

Bur Letta

...

EL CONVIDAT NUMERO TRETZE

AQUELL vespre, al Gran Hotel de Mas-rampinyo, situat, com saben vostès, al carrer de la Diputació cantonada a Espol-sasachs, s'havien reunit, en fraternal banqueto, com diuen els reporters, dotze persones, que formaven la dependència de cà'n "Peix, Meix i Ordeix" a fi de celebrar l'augment de sou amb que els amos havien recompensat el seu interès.

Hi havia el tenedor de llibres, dos mossos, tres aprenents, tres corredors, el viatjant, la mecanògrafa, el que feia les factures, que era el seu marit i la dona que feia les feines, una bona senyora que devia tenir els seus cinquantena cinc anys.

En el moment de posar-se a sopar, la mecanògrafa contà i donà un crit d'esglai.

—Ai, que aquest sopar portarà alguna desgràcia! — digué—. Som tretze a taula!

—No ho cregui pas—respongué el viatjant—. S'equivoca.

La mecanògrafa somrigué, creient que el viatjant recordava un conte vell i respongué:

—El que s'equivoca és vostè. No estic embarrassada... I la senyora — digué senyalant a la dona que feia les feines—, suposo que tampoc.

—No em refereixo a això — va dir llavors el viatjant—. Parlo per mi...

—Com! Vostè està em...

—No... Tot el contrari. Com que jo, quan era jove, em vaig divertir molt amb les senyores, una d'elles va obsequiar-me amb una malaltia a conseqüència de la qual, per salvar la pell, van haver de practicar-me una operació tan delicada com dolorosa... De manera que no arribem a tretze, perquè som dotze i jo, que soc... incomplert!

R. E. Tallet

...

ENTRE AMIGUES

A Susagna i la Mercè son dues noies a la moderna que van sempre soles per tot arreu i que en qüestions d'amor són un xic obertes de... criteri, admeten flirts amb tothom i no se n'amaguen. Sobre tot, la Mercè, que és la més cap-verd de les dues, és la que, com vulgarment es diu, fa tronar i ploure entre la jovenalla.

Aquest any, com que al seu pare els negocis no li han anat gaire bé, ha hagut de privar-se de l'estiu a fora. S'han instal·lat a la seva torreta — una cosa menuda com un camarot de tercera — de la carretera d'Horta, on la pobre Mercè s'avorreix encara més qu' si s'havés quedat a Barcelona.

Dijous, amb el pretexte de què tenia d'anar a cà'l callista, va fer una fugida cap a la Granja Royal, on cada tarda hi va la Susagna a atipar-se de vi bo, de cafè amb llet i de pastels.

Petons, abraçades, rialles, com si volguessin fer denteta als concurrents. La Susagna, que remarca en el front de la seva amiga, una ombra de preocupació, l'interroga:

—Què tens? Que no et trobes bé?

—És aquest malhumor que em consumeix... No hi ha dret a que jo tingui de passar l'estiu a Horta! Jo no pretenia pas un Ostende, ni un Biarritz, ni un Sant Sebastià... Amb un Sant Hilari o una Berga m'hauria acontentat...

L'hereu de Pineda

Conte prestat del número passat:

QUESTIO DE TRUCAR

—Aquests nois de LA TUIES, deuen esser uns capverds més "frescales"...

—T'equivoques: a mi em sembla que són uns caps calents.

Cançoneta

LEMA: Jo em posava la cotilleta i en feia, ai!

Quan sols era una aprenenteta de catorze anys, pel carrer de la Boqueria, la trina, trina, la trina, tró,

si em mirava algun senyor, ai fillets quina rojor!
 No em miri, no!
 No em miri, no!

Quan vaig ser mitja oficialeta del ram del fil, els diumenges anava al Cine la trina, trina, la trina, tró, al costat d'algun minyó que em deixava el seu bastó.

Quina foscor!
 Quina dolçor!

Quan vaig ser-ne ja fadrineta als divuit anys, en sortint de ballar de l'Iris la trina, tris, la trina, tret,

poc a poc cap al Xalet ens portava algun cotzet, Tira peixet!
 Tira peixet!

Jo me'n treia la cotilleta i en feia, ai!

I el xicot gastant coba fina,
 la trina, trina,
 la trina, tró,
 i ballant un ball rodó,
 m'apretava de debó.
 Quina il·lusió!
 Quin ball rodó!

(Cançó que es farà popular.)

CORREU SECRET

Fra Anselm Tarot. Rebutts els seus dos treballs que aniran l'un darrera l'altre. Ja sap que se l'aprecia i se'l distingeix. — Joan Mansoy. Això és un xic peliagut. El lloc que vostè ens diu és al carer de Copèrnic. El número no el recordem, però li dirà qualsevol xofer, perquè suposem que vostè no anirà pas a peu fins allà dalt, ja que tal volta es cansaria i després... naranjas. — B. Orrango. Sortirà, segurament aquesta mateixa setmana. — Ark Habot. El mateix li dic, salero. — Joan Ferrer. Ja s'ha publicat. — Kok Hetta. El llegia ja en Junoy, abans d'ésser jove. — Bur Letta. Sí, home, sí! No mancava més. — Tit Hella. Això segons i conforme. — Carlets. Primer ens fariem del terció. Els números extraordinaris estan esgotats i és més difícil trobar un exemplar, que una modisteta que no sàpiga on és el "Xalet" o com s'obren les cames per veure bé les pelicoles. — F. i Cador. Rebut el dibuix. Va al museu secret. A la Laureta li pot escriure a casa seva o aquí a la redacció. — Falet. No, senyor, fa com els bous mansos: no pren vares. Entreteniments i prou.

ELLA.—Ai, avui si que veig que ets tot un home.

ELL.—(Apart.) Sí... gràcies a l'EROTYL.

Erotyl

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

S'ha estrenat a "Eldorado" per la colla del gran Ortas, una comèdia d'en Muñoz Seca i en Pérez Fernández que es diu "La Teta".

I segons un abonat de butaques em va dir, hi haurà *teta para rato*, com dirien a Madrid.

o o o

"Mi tia Javiera" és el títol de la darrera obra estrenada a "Novetats" per la companyia Alba-Bonafé. Són els seus autors en Dicenta i Paso (fill), que volen aguantar ferm el pabelló gloriós que enlairaren els seus respectius papàs.

Vol dir que a n'aquests dos nois ja es poden deixar anar sols i que "Mi tia Javiera" no és aquella del bunyols.

o o o

A can "Poliorama" hi ha la companyia Cortés-Portes, quin nom sembla una raó social valenciana, però no, és el de una parella de mascle i femella que això del teatre ho coneixen millor que nosaltres les curves de la "Chelito" — perquè l'hem vist treballar nua molts cops, eh? — Ara han estrenat una comèdia que es diu "El Gran Picavea" i que, segons afirma la crítica, no és cosa de l'altre món.

Els xistos són abundants mes tenen l'inconvenient d'ésser suats com les calces que porta el nostre aprenent (1)

o o o

Dilluns tingué lloc, al "Folies Bergère", la funció en honor i benefici d'aquella marrequeta que sembla una mona enjogassada i respon al nom de Teresita Pons.

(1) Dato comunicat confidencialment per la nostra gentil col·laboradora Laura Brimet.

La Teresita, encara que sigui filla de Rubí — ella diu que és de Tarrasa, però no ho facin correr, que tot és *pisto* que es vol donar — és una artista internacional, que canta, balla, monologueja i fa una pila més de coses, vull dir en escena, que lo que faci a casa seva o a casa dels altres, mentre no sigui en públic, no ens hi fiquem. Dit tot això, creiem inútil consignar que la concurrència que omplien l'antic "Arnau" fou enorme, que hi havien tots els seus admiradors quan ensenyava la poma de la discòrdia al "Royal" — *qué tiempos aquéllos, que no volverán!* — i que al taulell es va fer una bona recaptació.

Puix la Pons és una noia que es mereix això i molt més, i a qui recordem amb gust, tots els que hem sigut figuers.

o o o

Mai dirien a quin tema va reservar "El Diluvio" de divendres passat, el seu article de fons?

A la fabricació de cold-cream.

I un dubte terrible ens ve a atormentar: a qui els de "El Diluvio" la voldran ficar?

o o o

A can "Royal Concert", malgrat la calor, van tirant. Tenen a la Merceneta Soldevila, a la Pepeta Sánchez — que té una cara de bona noia que un la retiraria, si tingués quartos, paraula! — la Merceneta Cros i les germanes Romeu.

Com veuen, n'hi ha bastantes per poguer passar l'estona i combatre la calor amb alguna frescachona.

o o o

La Conxita Garzón segueix triomfant a l'Eden Concert on tenen bas-

tanta gent, malgrat el temps xatagós que fa. La Balbina ja ens ha perdonat aquella brometa del magre que li varem gastar la setmana passada des de les columnes d'aquesta mateixa secció. Més val així.

Perquè el magre, és sapigut de Caldes fins a Centelles, que més gros, o més petit, plau a totes les femelles.

o o o

Encara no s'han decidit a can "Pompeya", a estrenar la revista "Gritos de Luz". Jo, si volen que els hi sigui franc, aquesta llum que crida, no la veig gaire clara. Naturalment que essent tan elogiat el cant de la cigala i havent-n'hi tantes que no canten, lo del títol de la esmentada revista, ja no té de sorprendre tan.

o o o

Segons ens ha dit una xicota que hi va a les nits a aprofitar-se per aquells jardins amb els jovincels que troba al "Turó Park", hi ha una atracció que es nomena "Los hilos de la suerte".

I jo sapiguer voldria si aquests fills afortunats, es mantenen sempre intactes o també es poden trencar.

o o o

"Chez Maxim's" encara s'hi fa brometa amb allò de la bola misteriosa aparell, que, segons frase d'un amic nostre, té per objecte fer sortir la verola al tapissat de les parets. Per acabar d'animar l'espectacle hi tenen a la parella Delvo and Delva i de fer ballar a les nenes se'n cuida el gran Luigi, quina història està escrivint ara, després d'haver remenat les engrunes de trenta arxius, en Carreras i Candi.

Es balla i es canta i es fan correr els dits per una cinquanta, no fent de cabrits.

o o o

Al "Turó Park" hi treballa el senyor Eldid, *alambrista* reputat que té un gran èxit, sobretot entre la concurrència femenina.

Puix moltes nenes s'estranyen de què pugui fer amb Eldid i sens que arribi a trencar-se tantes coses sobre un fil.

L'AFARTA POBRES

<p>APOLO CONCERT Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A 50 elegantes artistes 50 30 tanguistas 30 Éxito de las simpáticas rumbistas Fuentes: Rosales: A. Ero: Calderón Templo de la alegría y del buen humor</p>	<p>EDEN CONCERT Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A Gran éxito del nuevo vodevil Salustiano ponle bien</p>	<p>LA BUENA SOMBRA Cabaret de primer ordre Ginjol, 3 (Plassa Teatre) Direcció artística: J. COMPANY 60 tanguistes 60 - 20 cambres 20 Orquestra American Jazz-Band Clotter Restaurant econòmic a la carta</p>
--	---	---

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**
 (VERDURA) (VERDURA)
 Carrer de Barbará, 27 Ascensor | Porta de Santa Madrona, 6 al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
 Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LAMASCOTA"
 PRIMERA Y ÚNICA CASA
 EN GOMAS HIGIÉNICAS
 ES LA MEJOR SURTIDA
 MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 0.50 CADA
L. SAN RAMÓN. 1.
 BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRÍVOLA
 Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO
 Carrer de Sant Pau, 110
 GOMES HIGIÉNIQUES
 Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
 No vi a beure...!
 Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! Aquesta és una salvadora per no anar a fons! La valguen per a després del bany. Casa de curació per a les afeccions de la pell. Polvos per matar les ombres de gotes potes.
 MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que siguin esperades com si veïssiu el llop, compreu la **Lotion Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Parí.

LAURA BRUNET
EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Amor y Castidad rápidamente.
- 4.º Amor y Castidad.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres
30 céntims
 Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu de pressa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)
 La cura en deu minuts amb el **MULTI-RETO CABALLERO**
 Comte de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACIONES
 uretritis y toda las afecciones de las vias genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas **Grajeas Rusas Rovissoli**
 cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Segala, Rambla las Flores, 14-Barcelona

CURACION DE LA SIFILIS GIBERT

Tratamiento fácil y discreto con los **COMPRIMIDOS DE**

Los **Comprimidos GIBERT** no producen irritación intestinal y contienen además una notable proporción de arsénico en estado orgánico en que se conoce su bienhechora influencia en la evolución de la enfermedad.

La impregnación del organismo, a dosis pequeñas administradas cotidianamente, termina por crear en el organismo un medio en que los espiroquetos (microbio de la sífilis) se debilitan y mueren. La salud no está en nada comprometida, y no ocurre la intolerancia que algunas veces se manifiesta después de la inyección a dosis máxima. Hay enfermos que no pueden someterse al tratamiento costoso de la inyección, y a otros les repugna entrar en las clínicas donde todo el mundo sabe tratar las enfermedades sifilíticas. El tratamiento por los **Comprimidos de GIBERT** es sumamente fácil y discreto; la caja puede llevarse en el bolsillo del chaleco, y todo el mundo puede curarse sin ser notada su enfermedad.

Sustituye con ventaja el 606. Numerosos certificados médicos. Preparado por J. Gibert, farmacéutico especialista de 1.ª clase de la Universidad de París. La caja de 50 comprimidos Ptas. 7'50

FARMACIA SARRIAS, Plaza Santa Ana, núm. 9 - FARMACIA TARRES, Carmen, núm. 84

—Què li passa, nena, que està tan trista?
 —Ara res. Ja m'ha passat fa una estona.